

Andre at ville være i højeste Grad utilraadeligt at gaae ind paa. Dette er motiveret ganske kort i Betænkningen, men naaget Kortheben troer jeg, at Stykfen af Motiveringer er lige stor. Den gaaer nemlig ud paa, at man ikke nu, da der forestaaer en Omordning af de processuelle Forhold, skal gribe ind i disse ved en saa stærk og betydningsfuld Bestemmelse som denne, men vente, indtil denne Omordning kommer til at foreligge. Ganske vist er der fra mange Sider i Udvalget et Haab om, at Behandlingsmaaden vil blive undergivet saadanne Forandringer, at man faaer Garanti for, at man kan affasse Appellen til Høiesteret i mange Tilfælde, hvor den nu finder Sted; men som Behandlingsmaaden nu er, som de givne Forskrifter nu i det Hele stille sig, er Udvalget af den Mening, at der ikke bør gjøres saadanne Forandringer, hvorved man affaerer en Deel af Befolkningen den hidtilværende Udgang til at kunne faae Sag ind for Høiesteret. Jeg skal, førend jeg gaaer videre, ved dette Punkt bemærke, at der er idetmindste en Enkelt i Udvalget, som ikke tiltræder denne Motivering, men ikke fordi han jo fuldstændig erkjender dens Gylldighed, men fordi han gaaer videre, fordi han ikke som en Deel af os Andre erkjender det Berettigede i den Grundsaetning, der ligger som Basis for Regjeringens Forslag i denne Henseende. Dette Forslag i § 16, hvorom vi nu tale, vil jeg forøvrigt gjøre opmærksom paa skulder ikke Regjeringen sin Tilblivelse, og derfor var det, at jeg før bemærkede med Hensyn til Behandlingen i Landsstinget af Lovforslaget i forrige Samling, at det i det Væsentlige blev vedtaget der som forelagt af Regjeringen; thi det var Landsstinget, som dengang indsaatte denne Bestemmelse om, at Appel ikke skulde kunne finde Sted ved offentlig Foranstaltning i saadanne Sager uden Justitsministerens Bevilling, og som det blev optaget i Landsstinget, er det nu gaaet over i det foreliggende Lovforslag. Mig forekommer det, at man ved dengang i Landsstinget at gjøre dette Forslag og at vedtage det har lagt for stor Vægt paa en Ulempe, som har fundet Sted i een Retning, nemlig den, at en stor Deel af de offentlige Politisager, der paa denne Maade

bringes ind for Høiesteret, naar den Domfældte erklærer, at han vil lade Sagen gaae til Høiesteret, ere Løsgænger- og Betlerisager. Det er fuldkommen rigtigt, at det er en stor Ulempe, at det, efterat Loven af 3die Marts 1860 nu som højeste Straf for Betleri og Løsgænger har fastsat 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, idelig er Løsgængere og Betlere, der lade saadanne Sager gaae til Høiesteret, lede af et eller andet Hensyn og vist mange Gange af, at de befinde sig bedre ved Vintertid i Arresten, end naar de skulle drive omkring med deres Tiggerpose, og dette Hensyn er dengang meget stærkt gjort gjældende, deels i Udvalgets Betænkning, deels under Forhandlingerne. Men jeg vil bede det høitærede Thing lægge Mærke til, at, medens denne Ulempe finder Sted i den ene Retning, vil man efter min Mening fremkalde stor Ulempe i den anden Retning, saafremt man holder fast ved den fra Landsstingets Beslutning i det tidligere Lovforslag overgaaede Ordning. Jeg vil bede de Herrer erindre, at der er en stor Mængde offentlige Politisager, der dreie sig om Forhold, som for den enkelte Borger kunne være af særdeles stor Betydning. Jeg vil tage Næringsloven af 29de December 1857. Der er for forskjellige uberettigede Næringsbrug eller for Forhold, der i alt Fald nærme sig dertil, idet man er gaaet ud over de fastsatte Grændser, bestemt Straffe, der kunne være betydelige nok, saaledes f. Ex. anden Gang Bøder paa 100 Rd., i Gjentagelsestilfælde indtil 200 Rd., og ved en saadan Bestemmelse vilde man altsaa affaere Vedkommende Veilighed til at kunne faae et for ham vigtigt Spørgsmaal paakjendt af Høiesteret. Jeg siger: „Et for ham vigtigt Spørgsmaal“; thi det dreier sig — og her gjælder det Samme, som jeg før sagde — ikke blot om Mulden af de 100 eller 200 Rd., men om hans Berettigelse til at drive det paagjældende Næringsbrug eller drive det i det Omfang, hvori han har gjort det, og vi skulde derfor, troer jeg, saalænge der ikke som sagt i Behandlingsmaaden ved Politiretten have en anden Garanti end den, man nu har, vogte os for at hindre Appel til Høiesteret. Men jeg vil ved at nævne denne